

Rok nula

Kapela NINE INCH NAILS – to je především Trent Reznor. Je to on, kdo píše muziku, programuje sequencery, vybírá materiál pro sampling, zpívá, hraje na kytaru, dělá obaly desek, vymýšlí videa... a kdovico ještě si dělá sám. Co byste ostatně čekali od chlápka, co studoval vývoj computerového softwaru v městečku Meadville, které má statisticky největší průměr incestů na jednu rodinu v USA? Debutové album NINE INCH NAILS „Pretty Hate Machine“ si nicméně koupilo 150 000 fanoušků a následující desky se prodávaly ještě mnohem lépe. Z NIN se postupem času stal fenomén a z Trenta Reznora sexuální rock-symbol 90. let. Nyní kapela opět víří vody s novým a po dlouhé době velmi podařeným albem „Year Zero“ a po třinácti dlouhých letech míří znovu do Prahy.

Vážná hudba versus rock'n'roll

Michael Trent Reznor se narodil v roce 1965 v Merceru, malém městečku poblíž Pittsburghu v Pensylvánii, což je příšerná oblast nekonečných kukuřičných polí, kde máte v podstatě dvě možnosti: dělat pomocníka u benzinové pumpy, nebo si nechat srát na hlavu v místním Nautilus Health Clubu. Malý Reznor se už ve svých pěti letech učil hrát na klavír, což mu vydrželo až do puberty. Jenže právě když se mělo rozhodnout, jestli se začne klavíru opravdu seriózně věnovat a zahájí tak kariéru profesionálního interpreta vážné hudby, vrhnu do jeho života rock'n'roll a osud klavírního virtuóza byl zpečetěn. Klavírní sonáty a symfonické orchestry spálila na popel bojová letka rockových stíhaček, která na svých smrtelných křídlech nesla výsostně znaky KISS, Davida Bowieho, Iggyho Popa a VELVĚT UNDERGROUND. V osmnácti

opustil rodné městečko a začal studovat vývoj computerového softwaru v nedaleké Meadville College, kde ovšem vydržel pouhý rok. Po odchodu ze školních škamen se přemístil do Clevelandu a přijal místo programátora v malém nahrávacím studiu. Peníze za to byly sice mizerné, ale Reznor se tam naučil využívat možnosti nahrávacího studia a na své poměry tam vydržel „nekonečně“ čtyři roky. S místní kapelou THE INNOCENT dokonce natočil album „Livin' On The Street“, ovšem pouze jako řadový hráč na klávesy. Později se ve stejné pozici mihnul ještě v lokálních souborech EXOTIC BYRDS a SLAM BAM BOO. Začal koketovat také s filmem a v roce 1987 se objevil v roliče barového pianisty ve filmu „Light Of Day“ s Michaeltem J. Foxem.

První hřeb zatlučen

Rok 1989 zastihnul mladého Reznora v Chicagu, kde se pou-

čen poslechem SKINNY PUPPY, MINISTRY a HUMAN LEAGUE pokoušel přivést k životu vlastní hudební projekt, nazvaný NINE INCH NAILS. První singl „Down In It“, který vyšel nejprve na vinylu (a zakrátko pak i na CD), zaznamenal celkem slušný ohlas, stejně jako mírně kontroverzní videoklip, v němž leží mrtvé a znetvořené Reznorovo tělo v krvavé lázni a jeho maso je pokryto kukuřičným škrobem, zatímco kamera (přípevněná k balónu) „pomalu odplová“. Původní verze této písně byla o polovinu pomalejší, a jak sám Reznor později přiznal, je to vlastně totálně vykradená skladba „Dig It“ od SKINNY PUPPY. V těsném závěsu za touto prvotinou vyšlo první regulérní album NIN „Pretty Hate Machine“ a všechny jeho písně jsou vlastně Reznorovy skladatelské prvotiny. Jsou to první, poněkud vratké kompoziční počátky a z té desky je to taky cítit, přestože fanoušci NIN na ni dodnes nedají dopustit. Přesto je toto album v kontextu s ostatní tehdejší produkcí na poli tvrdé elektronické scény pouze průměrné a Reznor na něm pracuje stylem pokus/omyl. „V té době jsem ještě tak úplně přesně nevěděl, o čem by NIN mělo být“, přiznává Reznor. „Po úspěchu prvního alba jsem náhle zjistil, že hudební byznys vůbec není o umění jako takovém, ale pouze o tom, jak toto „zboží“ co nejlépe a nejrychleji prodat a jak zmanipulovat veřejné mínění. Byl jsem totálně frustrován a zdálo se mi, že žádná další deska NIN už nikdy nevyjde. Nácházel jsem se v jakémisi stavu dokončenosti a měl pocit, že už nemám co říct. Udělal „Pretty Hate Machine II“ nepřicházelo v úvahu a já začal čekat, že další album by mělo být daleko tvrdší, skutečnější a agresivnější.“ Přes toto předsvezení ho v roce 1990 dotlačil labelTVT k vydání EP „Head Like A Hole“, na kterém je hromada mixů, jež z velké většiny mají stejnou cenu jako vaše věrejší věče na chodníku, přestože jste si ji dali v prvotřídním podniku. Další EP nazvané „Sin“ vyšlo ve stejném roce a prezentuje tuto skladbu jako trojnásobně znásilnění téhož. Kromě toho zde najdete i první Reznorovu coververzi queenovské „Get Down Make Love“, se kterou mu pohostinsky vypomohl Al Jourgensen (MINIS-TRY, REVOLTING COCKS). Toto překotné tempo jasně dokazuje, že touha lidí zTVT po čím dál větší publicitě začínala nabývat neúnosných rozměrů, a tak nikoho příliš nepřekvapilo, když se tomu tlaku Reznor nakonec vzepl. TVT navíc v té době spolknul Interscope, takže Reznor byl v podstatě donucen založit si

spolu se svým manažerem Johnem Malmem vlastní label (což se bohužel neobešlo bez soudních tahanic). Nazvali jej NOTHING RECORDS a i díky tomu si Reznor v budoucnu uchránil absolutní tvůrčí nezávislost. „Byl jsem ochoten snášet, že nedostanu za svoji práci zapláceno, ale nikdo mi nebude vykládat, jak mám dělat svou hudbu a jak by mělo vypadat mé video, a nejděže, kdo bude dělat remixy mých vlastních skladeb! To neznamená, že nejsem otevřený kritice, ale chej jí mít od někoho, koho si vážím a respektuju.“

Elektroničtí punkeři s metalovou hmotností

Prvním počinem nového labelu se stalo EP „Broken“, které osobně považují za první skutečnou nahrávku NIN. „Chtl jsem tam mít živou kytaru a bicí a přítom neztratit ten elektroničtí feeling, protože to je hudba, kterou mám nejraději,“ vzpomíná Reznor, jehož kytarová hra tady doznala značného zlepšení

a jemuž se podařilo vyreparovat zvuk, při kterém vám vypadají chlupy z podpaží. Skladba „Wish“ byla oceněna cenou Grammy za nejlepší metalovou skladbu roku a Reznor opět potvrdil svoji pověst provokatéra. Skladbu „Happiness in Slavery“ totiž opatřil kontroverzním videoklipem, obsahujícím prvky S/M, v němž hlavní roli ztvárnil americký herec a spisovatel Bob Flanagan, všeobecně známý svou zálibou právě v S/M. K celé nahrávce „Broken“ existuje i její videoverze, jež je neméně kontroverzní a která díky svému obsahu nebyla nikdy oficiálně vydána. Ještě v tom samém roce vyšlo album „Fixed“, obsahující výborné remixy úspěšných pecek z „Broken“. S tímto žhavým materiálem vyrazili NIN na turné a předskakovali např. JESUS AND MARY CHAIN nebo Peteru Murphymu (ex-BAUHAUS). Následovala vlastní koncertní kšúra, na kterou vyjeli společně s ostřílenými matadory MEAT BEAT MANIFESTO, jejichž velkým ob-

divovatelem Reznor vždy býval. „Živé hraní změnilo i náš studiový zvuk. Naše hudba se stala agresivnější, hnušnější a zkaženější, objevily se rockové elementy a celkový zvuk se stal strukturovanějším. Na „Broken“ je spousta partů, které pravděpodobně vůbec neuslyšíte.“ Živě byla tato hi-tech rock'n'rollová explozivní mašina kombinací computerového rachocení, rozžhavené kytary a zboostované basy a fanoušci byli nadšením bez sebe. „Sám jsem to moc nechápal,“ vzpomíná Reznor. „Někdy jsem si myslel, že si ty holky musej ty své páru o to zpropadnout pódiu rozmáchat. Když jsme hráli v Houstonu, přišel se na nás podívat Al Jourgensen a my jsme hráli skrz celou tu hromadu zpěných váz a on mi pak po koncertě povídá: Človče, ty ses úplněj Elvis, protože kdyby tohle udělali Coeks, lidé by nás vyhnali flaškama z jeviště. Na vás ale ježdí, jako byste byli posraný BEATLES!“ Po tak slibném startu však přišla dvouletá pauza, kterou Reznor vyplnil prací pro svůj label NOTHING, jež roz-

prostřel svá ochranná křídla nad kapelami jako MARYLIN MANSON (jednoznačně Reznorovo nezdravné dítě), EINSTÜRZENDE NEUBAUTEN, POP WILL EAT IT SELF, THE THE, COIL a řadou dalších.

A spirála se roztáčí...

Píše se rok 1993 a Reznor se stěhuje do Los Angeles, kde si pronajímá dům, ve kterém byla Charlesem Mansonem a jeho druhy zavražděna herečka Sharon Tate. Zakládá zde nové studio Le Pig a připravuje novou dlouhohrající desku. Ve studiu se potkaly různé osobnosti rockové scény, jako Tommy Lee nebo Dave Navarro, a producentského žezla se chopil jeden z nejpovolanějších – Flood (mimo jiné U2, SMASHING PUMKINS, DEPECHE MODE), do zvukové režie pak usedl mistr zvuku Alan Moulder. Vydání alba předznamenalo EP „March Of The Pigs“, za nímž následovala nová studiovka „The Downward Spiral“, kte-

Pretty Hate Machine
1989

Nedostatek vlastních zkušeností se zde Reznor snaží nahradit píli, solidní technickou zdatností a inspirací u špičkových hudebních formací tehdy populárního stylu EBM (Electronic Body Music). Na albu je cítit zásadní vliv kapel jako FRONT 242, TACKHEAD SOUND SYSTEM, SKINNY PUPPY, FRONT LINE ASSEMBLY a především elektro-industriálního šamana FOETUSE (vl. jm. Jim Thirwell, alias Clint Ruin, alias Frank Want), který celý tento žánr definoval už v roce 1981. Reznor tedy vykoval skladatelsky průměrné album, jež naplnil industriálním rachocením na pozadí elektronické rytmiky a nesmě-

lymi výpady tvrdších kytarových zvuků. Nic převratného, ale jistý příslib do budoucna tam rozhodně byl. ★★★★★

Broken
1992

Šestipisňové EP (plus dva bonusy) je jako malá, kontrolovaná, jaderná exploze. Jeho zvuk tvoří divoká změť agresivní rytmiky, fvočích kytar, surového praskání elektroniky a Reznorova expresivního vokálu. Zápálná, nelitostná a vysoce výbušná směs, která je stejně nebezpečná jako holit se potmě rezatým srpem. Zběsilý elektronický úprk je občas stfídán pomalým, temným drhnutím a dominantní kytarové noise se často láme v obrovské heavy riffy, které tento těžkotonážní nářez roztloukají na atomy s maniakál-

ni důkladností. Skladby jako „Wish“, „Happiness In Slavery“, „Gave Up“ nebo „Suck“ jsou skutečnými perlami a staly se prototypem budoucí elektro/metalové scény. Zmiňované bonusy tvoří coververze skladby „Physical (You're So)“ od Adama Anta a „Suck“ od PIGFACE. „Broken“ v Reznorovi probudilo demony, kteří začali třást kleci, aby se zanedlouho rozeřvali naplno. ★★★★★

Fixed
1992

Remixy z předchozí desky zachovávají neuvěřitelně otvřák „Gave Up“, který je zběsilou jízdou na ocase ďábelské obludy. Danny Hyde a jeho COIL tady předvedli excelentní práci na dané téma a v pekelném tempu vás

rozsekají na hadry. Skladbu ohlodali až na kost a čirou agresi ji znovu svafili dohromady. „Wish“ vzal útokem skutečný velmistr daného žánru – FOETUS, jež ji uchvátil do svých mamutích pářů, plesknul s ní na masírovací stoličce a vymáčkal z ní duši, aby ji vzápětí vdechl svou vlastní temnou posedlost a zuřivou brutalitu. „Happiness In Slavery“ si vzal na starost sám Reznor, za zdatné pomoci svého stálého spolupracovníka Chrise Vrenny. Následující „Throw This Away“ (Reznor, Vrenna a Butch Vig) má skvělou, temně psychedelickou atmosféru, kterou se o pár let později tak proslavili MARYLIN MANSON. Ve skladbě „Fist Fuck“ předvádí FOETUS další variaci na předchozí téma, když její základní motiv rozdrásal ocelovými kusadly a nechal ho válet se v kaluži sedlé krve. Závěrečná „Screaming

rá se dá bez rozpaků označit za vrchol dosavadní tvorby NIN. Mnohohrstevnatost a různorodost syntetických zvuků z prvního alba jsou zde svařeny se zuřivou palbou z „Broken“ v jednolitý a kompaktní celek, který současně nepostrádá osobitý půvab. Kapelu sice opustil kytarista Richard Patrick, aby založil vlastní a poměrně úspěšný projekt FILTER, ale brzy jej nahradil tehdy neznámý Robin Finck. Zkonsolidování NIN vyrazili na rok trvající turné ve složení Reznor, Chris Vrenna bicí, Danny Lohner basa, Robin Finck kytara a James Wooley klávesy (později vystřídán Charliem Clouserem). S velkým úspěchem vystoupili na Woodstocku 94 a s definitivní platností potvrdili, že dokáží být „live“ stejně žhaví a přitom technicky dokonalí jako ve studiu. Stejně úspěšní byli pak i v Evropě a 12. června jsme se o tom mohli přesvědčit na vlastní oči v pražské Lucerně. Rok 1994 byl pro NIN vůbec rokem plným tvůrčí aktivity. Reznor se objevil na výborném tri-

butním albu BLACK SABBATH „Nativity In Black“ se skladbou „Supernaut“, kterou složil společně s Alem Jourgensenem (MINISTRY) a prezentována byla pod vlajkou 1000 HOMO DJ'S. Trent produkoval a autorsky se podílel na prvním albu MARYLIN MANSON „Portrait Of An American Family“, remixoval skladbu „Light“ od KMFDM a především makal na soundtracku pro film Olivera Stonea „Natural Born Killers“. Speciálně pro film napsal skladbu „Burn“ a na soundtracku se podílel také jako producent. Reznor do něho přímo prosadil např. Barryho Adamsona, JANE'S ADDICTION, Diamandu Galás, Nusrat Fateh Ali Khana nebo budapeštskou filharmonii. Vedle NIN se na soundtracku objevili také L7, Patu Smith či Biafroví LARD. Trent přispěl také na druhé album „Under The Pink“ zpěvačky Tori Amos a při tom všem ještě stihl točit remixy svých vlastních skladeb, z nichž nejzajímavější vyšly na desce „Closer To God“.

Mnohostrannost = workholismus?

Po roční pauze se v roce 1995 objevilo další album remixů nazvané „Futher Down The Spiral“ od kapel APHEX TWIN, COIL a samotných NIN. Nahrávka zdůrazňuje každou emoci z „The Downward Spiral“ a fatálně zdemolované písně jsou těm původním podobné jen velmi málo. Každá z nich je něčím zvláštní a specifická, přesto si však zachovaly potřebnou kontinuitu. Reznor věnuje v druhé polovině 90. let svou pozornost také jiným uměleckým aktivitám. V roce 1996 např. natočil hudební doprovod k počítačové hře „Quake“, který je z větší části velmi jemný, až ambientní, plný tajuplných zvuků a klávesových ploch. Znovu ho přitáhl film a tak se objevil na soundtracku kultovního filmu „The Crow“, kam přispěl coververzí skladby „Dead Souls“ od JOY DIVISION. Neplodnější byl v tomto ohledu rok 1997, kdy se zá-

sadním způsobem podílel na soundtracku k temné celulooidové flákotě „Lost Highway“ Davida Lynche, kde se prezentuje jednak se svojí kapelou a jednak jako sólový umělec. Pod hlavičkou NIN je zde výborná „The Perfect Drug“ a pod jeho vlastním jménem pak skladby „Videodrones;Question“ a „Driver Down“. Zmiňovaná „The Perfect Drug“ se v tom samém roce objevila i na samostatném CD, kde si ji podaly takové veličiny elektronického nebe, jakými jsou MEAT BEAT MANIFESTO, PLUG nebo THE ORB. Skladba „Closer“ (resp. její remix od COIL) se též objevil v temném thrilleru „Seven“ s Bradem Pittem, ale došlo k tomu bez Reznorova souhlasu (a také samozřejmě bez jakéhokoliv honoráře), což všechny zainteresované docela nadzvedlo. Všechn ten ruch pomáhal udržovat pozornost fanoušků NIN v napjatém očekávání, nicméně nové studiové album se zdálo být pořád v nedohlednu.

Slave“ (Reznor, Vrenna, Kennedy, Beavan, Brumbach, Flanagan) je čistý industriál. Velmi brutální, velmi disharmonické, velmi neurvalé.

The Downward Spiral

1994

Album, které je jednoznačným uměleckým vrcholem Reznorovy dosavadní kariéry a jež můžeme považovat za přelomové pro celý žánr. Dodnes v sobě nenašel dost kuráže, aby se mu pokusil alespoň přiblížit, což ovšem k mé radosti změnilo aktuální „Year Zero“. Tato nahrávka spojuje agresivitu „Broken“ s experimentální elektronikou, industriálními samplami, a přitom jsou to především silné melodické a rytmické

nápady, které dělají z této desky tak silnou záležitost. Dokonce v nich můžete vysledovat odkazy k tak tradičním stylům, jako je blues, funk, hard rock, metal, ale i hip-hop, ambient či zmiňovaný industriál. Desku zdobí hity, třeba jako, téměř bluesovým feelingem zahalená „Piggy“, drsná vysokoobrátková vypalovačka „March Of The Pigs“, pitoreskně taneční „Closer“ nebo závěrečná, poloakustická armatura „Hurt“, kterou Johnny Cash na sklonku svého života pozvedl do nečekaných výšin. Skladatelsky silné a zvukově inovativní album, které NIN po právu pozdvihlo na přední místa příslušného žánru. *****

The Fragile

1999

Dlouho a netrpělivě očekávané album, které však přineslo značné

zklamání. Po předešlém vynikajícím počínu jsem se chtěl nechat vyplnit, rozdrtit, vydrancovat a zároveň inspirovat, emocionálně nabudit a slastně ohlušit. Chtěl jsem se prostřednictvím NIN podívat za zrcadlo, na druhou stranu, kouknout se za roh... ale nic z toho jsem nedostal! Na předchozí dravost a progresivní zvukovou inovaci můžete rovnou zapomenout. Celá deska se zmitá v jakési křeči, jako by byly jednotlivé skladby poskládány z navzájem se nehodících dílů. Prázdňá nádoba, která má sice lákavý, pestrobarevný obal, ale jež fatálně postrádá nějaký smysluplný obsah. Žádná vnitřní síla, žádný entuziasmus, žádné emoce, jen prvotřídní femeslo a rutina. Všechno jste na něm od NAILS slyšeli v různých

podobách snad už tisíckrát a jejich hudba náhle jako by ztratila ducha i srdce. Je to efektní, pompézní a tuctové. Je zde sice patrné úsilí posunout se někam dál, ale tato snaha většinou po nadějném začátku opět sklouzne do klišovitěho stereotypu. Album, které mělo nepochybně velké ambice, ale tím pádem v sobě skrývalo k tomu úměrné zklamání.

And All That Could Have Been

2002

První live album v historii kapely bylo pořízeno během amerického turné v roce 2000 a NIN jej absolvovali v sestavě: Trent Reznor zpěv, kytara; Danny Lohner basa; Jerome Dillon bicí; a Charlie Clouser klávesy, programování.

Křehký narcis

To se objevilo až v roce 1999 a jeho vydání předcházela Reznorova velkohubá prohlášení, že ta deska bude „znamenat buď obrovské úspěch, nebo konec mé kariéry“. Bohužel (či bohudík) se nestalo ani jedno, ani druhé. Reznor se sice s tímto značně ambiciózním projektem lopotil plně dva roky, ale vynaložená snaha bohužel neodpovídá konečnému výsledku. Nahrávalo se – kde jinde než v Nothing Studios v New Orleansu, které vybudoval v prostorách bývalé pohřební síně. Sám napsal a vyprodukoval téměř každou notu, ovšem ve studiu mu samozřejmě pomáhal jeho dvorní programátor Keith Hillebrandt, zvukař Alan Moulder a také producent SKINNY PUPPY Dave Ogilvie. Zpočátku se řešilo, zda má Reznor nahrát album sám (plus hosté), nebo s celou kapelou. Nakonec to vyhrála ta první varianta a ve studiu se sešla opravdu vybraná společnost, například pianista Mike Garson (DAVID BOWIE), kytarista Adrian Belew (ex-KING CRIMSON) anebo bubeník William Rieflin (ex-MINISTRY, REVOLTING COCKS, PIGFACE) a ke kapele se připojil též její bývalý kytarista Robin Finck, který se dva roky trápil v GUNS N'ROSES. Přes všechna tato aktiva je však „The Fragile“ pouze průměrným albem, které kráčí ve vyšlapaných šlépějích a jen opakuje osvědčené standardy. Po jeho vydání se kapela chystala vyrazit na turné, ale ještě předtím zůstal Reznor ve studiu s rapperem Dr. Dre, který ho svým razantním a přímočarým přístupem zaujal natolik, že se rozhodli natočit společnou věc. O rok později pak vyšlo remixové album „Things Falling Apart“ a Trent se poté na nějakou dobu opět stáhnul do ústraní. Většinu času trávil ve studiu přípravami na další desku, jež dostala název „And All That Could Have

Been“. Vyšla začátkem roku 2002 a je to první oficiální živá nahrávka v historii NIN, zachycující atmosféru posledního turné.

Bezradnost se šťastným koncem

Po jeho vydání se cesty jednotlivých členů NIN rozešly. Trent Reznor se dostal do sporu se spolumajitelem labelu Nothing a celý problém řešil podáním žaloby. V roce 2005 ale sestavuje novou podobu NIN ve složení Jerome Dillon bicí, Jeordie White (známější pod přezdívkou Twiggy Ramirez, dříve v MARILYN MANSON a A PERFECT CIRCLE) basa, Aaron North (THE ICARUS LINE) kytara a Alessandro Cortini klávesy a dva měsíce před vydáním nové studiové desky „With Teeth“ vyrazili NIN opět na turné. Prvním singlem z desky se stala skladba „The Hand That Feeds“, kterou následovala „Only“, jejíž klip režíroval David Fincher. Na novém albu svádí v textech Trent boj s alkoholismem a návykovými látkami, ovšem do hudby se toto

drama nijak zvlášť nepromítlo. Podobně jako ta předchozí nabídla nová deska jen známé a již dříve použité postupy, což od kapely, která si činila nárok být určující pro celý žánr, nebylo zrovna nic moc. A nic na tom nezměnily ani dynamické bicí Davea Grohla (NIRVANA, FOO FIGHTERS), který se během turné objevil i na pár koncertech. V září téhož roku vystoupili NIN na benefičním koncertu, věnovaném obětem hurikánu Katrina, na podzim pak zahájili regulérní turné, jehož americkou část s nimi absolvovali QUEENS OF THE STONE AGE. Ze zdravotních důvodů musel hned na začátku odstoupit bubeník Jerome Dillon, kterého nahradil Josh Freese (A PERFECT CIRCLE). V létě 2006 pokračovala šňůra koncertů s kapelami BAUHAUS, TV ON THE RADIO a PEACHES a toto rok a půl trvající turné je nakonec zachyceno na výborném DVD „Beside You In Time“, jež vyšlo před pár měsíci. Vydání nového alba NIN „Year Zero“ předcházela originální reklamní kampaň, která spočívala v tom, že

kapela záměrně „zapomínala“ v šatnách, na toaletách a jiných veřejných prostorách USB se třemi skladbami z nové desky. Současně bylo spuštěno několik fiktivních webových stránek, které zaměstnávaly fanoušky luštěním různých rébusů, jež nějak souvisely s novou deskou, a příznivci NIN se tak mohli aktivně podílet na vytváření alternativní reality. 13. srpna tohoto roku dorazí NIN opět do Prahy a o den dříve zahrají v bratislavské hale Incheba.

DISKOGRAFIE

(řadová alba + některá důležitější EP)	rok
Pretty Hate Machine	1989
Head Like A Hole (EP remixy)	1990
Broken (miniLP)	1992
Fixed (remixy)	1992
The Downward Spiral	1994
Closer To God (remixy)	1994
Further Down The Spiral EP remixy	1995
The Perfect Drug Version (EP remixy)	1997
The Fragile (2 cd)	1999
And All That Could Have Been (live)	2002
With Teeth	2005
Year Zero	2007

Téměř dokonalý zvuk nedělá velký rozdíl mezi tím, jak zní skladby z desky a jak „naživo“, a precizní výkon kapely způsobuje, že nahrávka vyznívá poněkud odtažitě, řekl bych skoro až chladně. Většina skladeb pochází z tehdy aktuální desky „The Fragile“, čtyři jsou z debutu „Pretty Hate Machine“, stejný počet pak z „The Downward Spiral“ a k mému zklamání jen dvě z „Broken“. Zajímavostí je skladba „Suck“ od PIGFACE, na které se v roce 1990 Reznor autorsky podílel.

★★★★

With Teeth 2005

With Teeth je deska, z níž se OPĚT nic nového nedozvíte. Stá-

le tytéž samplý, rytmické struktury i kompoziční metody. Fakt, že je Reznor perfekcionista a zkušený zvukový inženýr, nikdo nezpochybnuje, ale pokud se za touto dokonalou fasádou neskrývá dobrá písnička, je to všechno jen v rovině akademického cvičení. Reznorův expresivní vokál má sice stále velké charisma, ale to samo o sobě nestačí. Jeho elektronické hrátky postrádají skutečné vzrušení, opravdovou vášň, moment překvapení i skladatelskou pointu a nezachrání to ani explozivní bicí hostujícího Davida Grohla (NIRVANA, FOO FIGHTERS). Na „With Teeth“ není co objevovat, co vstřebávat,

co odhalovat. Deska nemá žádná tajemství a jen tak kolem vás profrčí, aniž by na vás zanechala nějakou trvalejší stopu. Reznor zde opět nenašel odvahu ke skutečnému experimentu a pouze recykluje sám sebe. Je jako slepý jezdec na slepém koni, který nutně potřebuje schopného navigátora.

★★★★

Year Zero 2007

(celou recenzi si můžete přečíst ve Spark 6/07)

Novou desku NINE INCH NAILS lze považovat za koncepční album, na němž Trent Reznor nastínil dosti po-

nuru a vcelku blízkou budoucnost lidstva, kterou bude mít na svědomí nezodpovědná politika USA. Celý materiál sice nese jeho typický skladatelský rukopis, ale tentokrát jako by získal potřebný odstup i nadhled, díky němuž celý ten krám najednou začal zase perfektně fungovat. Desce dominuje opravdu neskutečně brutální elektronika, která místy získává až industriální charakter, a já měl docela problém odlišit, co jsou ještě elektronické samplý a co už zvuk distorzované kytary. „Year Zero“ má atmosféru, nápad, charisma, skvělý zvuk, drsnou brutalitu i křehkou nevinnost, a právě proto je to podle mě suverénně nepřesvědčivější album od dob „The Downward Spiral“. Konečně!

★★★★★